

[Erhard Jakobsen]

Nu glemte hr. Steen Folke én ting. Det er ikke bare en opmuntring for fredsbevægelsen, men man må sige, at det er en vældig opmuntring for Sovjet. Der vil igen i Moskvas radio komme en meddelelse om, at nu er der et NATO-land, som sådan og sådan er i modstrid med de andre. Nu er der en splint i NATO, og så er der et nyt håb for Sovjet. Det er i hvert fald ikke noget, der tilskynder til, at Sovjet skulle gøre indrømmelser og arbejde for nedrustning.

Men hvis man derimod mener, og det mente hr. Steen Folke og andre, og det mener vel også socialdemokraterne, at man skulle kunne ændre forløbet af de forhandlinger, der mere eller mindre er ophørt, så tager man selvfølgelig fuldstændig fejl. Det forløb er nøjagtig, som det allerede længe har været forudset: hvis Sovjet ikke ville gøre indrømmelser på forhånd, så skal Sovjet tvinges til at gøre indrømmelser, fordi NATO stiller Sovjet over for, at man er parat til at gøre det, som man har sagt.

Den dobbeltbeslutning, som regeringen i sin tid fik gennemført, og som jeg nu kan forstå på hr. Arne Christiansens citat at hr. Anker Jørgensen mener er – hvad skulle man sige? – med et moderne udtryk måske absurd og tåbelig, viser jo netop nu, at det var godt, den kom. Det er lige den konfekt, der skal til. Det er lige det, der skal til for at sætte russerne på plads. Det er det, vi andre hele tiden har følt. Det føler vi stadig væk, og så kan fredsbevægelsen lige så godt standse, for det er den dobbeltbeslutning, der stadig væk føres videre, og dens forløb vil hverken det danske folketing eller den stærke fredsbevægelse være i stand til at standse. Det kører videre, og det er vi nogle stykker som er vældig godt tilfredse med.

At den danske regering i den situation må gøre, som folketinget siger, ja, det ved ikke blot den danske regering, det ved ikke blot vi, der sidder her, men det ved vore NATO-partnere også. Vore NATO-partners dybeste bekymring er såmænd ikke, om Danmark udtaler det ene eller det andet. Det, man er bange for i NATO, er, om Danmark for ramme alvor kører ud i en neutralitetspolitik. Det er det, NATO er bange for, og ikke for en smule dagsorden mere eller mindre. Det gør næppe indtryk, som jeg siger, andre steder end i fredsbevægelsen og Sovjet. Men for vort forhold til NATO, hvor længe kan man

da blive ved med at deklamere, at vi er medlemmer af NATO, og så hver gang der er en beslutning, som andre NATO-lande er enige om, har Danmark en afvigende mening? Hvor længe kan man blive ved med at være medlem af NATO på den måde? Hver gang der stilles krav til andre lande om at gøre noget, siger Danmark: det skal vi ikke gøre. Her tror jeg faren ved disse dagsordener ligger. Man fremkalder en frygt hos vore venner for og et håb hos vore modstandere om, at vi mere og mere driver over i neutralitetsrækken.

Da vi sidst havde debat – det er jo ikke så længe siden – fremdrog jeg, hvad den socialistiske digter Heinrich Böll havde sagt i dansk TV i forbindelse med fredsdemonstrationer i Tyskland. Hans store forhåbning er en neutral midterblok ned igennem Europa, der ikke er med i NATO. Der ønsker han Vesttyskland med, og i den ønsker måske socialdemokrater herhjemme Danmark med. Jeg håber det ikke. Jeg håber, at man holder fast ved NATO også i realiteten og forstår, at neutralitetspolitik er mange år gammel, at det var før 9. april, at den slags overhovedet kunne komme på tale. Nu står det fuldstændig fast, at Danmark hører hjemme i NATO.

Fredsbevægelsens næste krav: når man nu opdager, at man ikke kommer nogen vegne med det, man har kørt, når man erkender sit nederlag i den kampagne, man har ført, er jeg ikke i tvivl om, at stærke kræfter i fredsbevægelsen – der er jo mange forskellige grupper – vil rejse kravet om, at Danmark skal ud af NATO. Men så håber jeg i hvert fald, at det står ganske klart, at hverken en hr. Steen Folke eller en hr. Gert Petersen da kan sige, at her fik vi også socialdemokratiet med. Jeg tror ikke, nogen socialdemokrat, uanset om de er til højre eller til venstre, på noget tidspunkt glemmer, at NATO kom til verden, ikke fordi vi i Danmark gerne ville have det – vi havde i og for sig dengang andre ønsker – men som en uundgåelig nødvendighed. Da Rusland havde underlagt sig Polen, Ungarn, Rumænien, Bulgarien og Czekoslovakiet, sagde man i Vesteuropa, at der dog må sættes en stopper et sted, og derfor dannede man NATO. Danmark var i og for sig født medlem af NATO, for vi ligger nærmest Sovjet. Vi er mest truede, og vi bliver daglig truet. Det ved vi. Det ved enhver, der har med disse ting at gøre. Derfor er det